

РЕШЕНИЕ

№ 1862

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 23.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6201** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ и във връзка с чл. 186 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], подадена чрез адв. Б. С. – САК, СРЕЩУ ЗАПОВЕД за налагане на принудителна административна мярка /ЗНПАМ/ №ФК-С454-0036431 от 23.03.2020г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности – С.“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция за приходите /ЦУ на НАП/, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б. „а“ от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект – ресторант, и забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна и неправилна. Излагат се твърдения, че не са установени безспорно от административния орган материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ, а именно не е доказано, че по контролната покупка е извършено плащане, което е основание за възникване на задължение за дружеството за издаване на касова бележка. В подкрепа на това твърдение се навеждат доводи, че не е установено от проверяващите, че клиентът е приключил консумацията си и дали заплащането на сметката не е следвало да стане в по-късен момент. На следващо място, се релевират нарушения на процесуалните правила при издаване на заповедта като основание за нейната незаконосъобразност и по-конкретно –твърди се, че липсват мотиви относно основанието за налагане на

ПАМ и нейния срок с оглед съобразяване на съответствието ѝ с целите, заложи в чл. 22 от ЗАНН, и че изложените такива са бланкетни и почиват на предположения. Отделно се релевира нарушение на чл. 6, ал. 5 от АПК поради несъответствието на засегнатите с нарушението интереси на фиска и степента на засягане на правата на дружеството жалбоподател. Моли да бъде отменена оспорваната заповед поради явна необоснованост, несъответствие с целта на закона, нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Алтернативно моли да бъде намален срокът на наложената мярка в случай, че няма основания за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., която поддържа жалбата, моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата, моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство заповед началникът на отдел „Оперативни дейности – С.“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция за приходите е постановил налагане на принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект и забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни по отношение на стопанисвания от дружеството жалбоподател обект –ресторант, находящ се в [населено място], [улица], въз основа на извършена проверка в същия, резултатите от която са обективирани в Протокол за извършена проверка в обект от 06.03.2020г. на л.15-17. В протокола е отразено, че на същата дата -06.03.2020г. в посочения търговски обект –ресторант, от контролни органи към Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция за приходите преди легитимацията им е извършена контролна покупка на 1 брой минерална вода, 1 брой салата, 1 брой пица и 1 брой мус от кестени с шоколад, на обща стойност от 36,90лв., при което не е издаден фискален бон от фискалното устройство в обекта, модел „Датекс DP-150“, с ИН на ФУ DT725258 и ФП №02725258, регистрирано в НАП с потвърждение №4346507/14.09.2018г., или от кочан с ръчни касови бележки, отговарящ на изискванията на Наредба №Н-18/2006г. Посочено е, че покупката е платена в брой. Издадена е нефискална клиентска сметка на л. 23.

След легитимацията на проверяващите служители същите са пристъпили към извършване на проверката –отпечатали са дневен финансов отчет и КЛЕН от намиращото се в обекта ФУ DT725258 и ФП №02725258, от които е установено, че към момента на проверката реализираният оборот е в размер на 267,05лв. и сумата от 36,90лв. не е отразена като регистрирана чрез издаване на фискална бележка. Изготвен е опис на наличните пари в касата, съгласно който фактическата наличност е била в размер на 132,00лв.

При тази фактическа обстановка ответникът стигнал до извод, че [фирма] е нарушило задължението си по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговския обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство при извършване на плащане съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 3, ал. 1, вр. с чл. 25, ал. 3 от Наредба №Н-18/2006г. от 13.12.2006г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на

продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин. С тези мотиви издал оспорваната в настоящото съдебно производство заповед, с която постановил на основание чл.186, ал.1, т.1, б. „а“ от ЗДДС налагане на принудителна административна мярка запечатване на процесния проверен търговски обект – ресторант, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

Актът е връчен на представител на дружеството на 17.06.2020г.

Жалбата срещу него е подадена чрез административния орган на 29.06.2020г..

В съдебно производство нови доказателства не са събирани.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от него, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по съществото ѝ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – началник отдел „Оперативни дейности“, в качеството му на орган по приходите, съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС, оправомощен със Заповед №ЗЦУ-ОПР-16 от 17.05.2016г., издадена от изпълнителния директор на НАП –на л.27-28, с която се определят органите компетентни да издават заповеди за налагане на ПАМ по ЗДДС, сред които в т. 1 са посочени началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП. Видно от Заповед №3766/25.09.2019г. на изпълнителния директор на НАП /на л. 29/ издателят на оспорваната заповед –Л. П. Х., изпълнява длъжността началник на отдел „Оперативни дейности“ – С. към ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП, считано от 01.10.2019г.

В настоящия случай посоченото в самата оспорвана заповед основание за издаването ѝ е чл. 186, ал. 1, т. 1, б „а“ от ЗДДС, съгласно която норма в приложимата редакция, обн. в ДВ, бр. 97 от 2016г., в сила от 01.01.2017г., принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. Този ред е установен в чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който „всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ“. Съгласно чл. 118, ал. 3 от ЗДДС „фискалният и системен бон са хартиени документи, регистриращи продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта или с други заместващи парите платежни средства, издадени от въведено в експлоатация фискално устройство от одобрен тип или от одобрена интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност“.

Редът и начинът за издаване на фискални касови бележки е регламентиран с Наредба №Н-18 от 13.12.2006г. на министъра на финансите. По силата на чл. 25, ал.1 т. 1 от посочената Наредба всяко лице по чл.3, ал.1 от същия подзаконен нормативен акт е

задължено независимо от документирането с първичен счетоводен документ да издава и фискална касова бележка от ФУ за всяка продажба на лицата в случаите на извършено плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод. От своя страна ал.4 –ДВ, бр. 75 от 2019г. /предишна ал. 3/ на чл.25 от Наредба №Н-18/13.12.2006г. установява правилото, че фискалната касова бележка се издава в момент на извършване на плащането, както и че възниква задължение за лицата по чл.3 едновременно с получаването на плащането да предоставят на клиента фискална касова бележка.

Видно от изложените в жалбата съображения -не се оспорва направената консумация, но се твърди, че не издаден фискален бон, защото поръчката не е завършена. Това обстоятелство обаче –е непротивопоставимо на фактите, както и от друга страна е нелогично. Проверяващите са се легитимирали пре завършване на консумацията, която са направили. Да се твърди, че са щели да направят още поръчки и след това е щял да се издаде касов бон – е несъстоятелно и предвид факта, че когато се плаща –се обективира волята на клиента да финализира поръчката си. Следователно безспорно е, че на посочената дата е извършена от проверяващите служители консумация на храни и напитки, което се потвърждава и от приложеното по делото копие на клиентска сметка от същата дата, с отразени в нея сума и предмет, които съвпадат с данните от протокола за проверката. Констатациите от протокола, подкрепени от доказателствения материал – не са опровергани в хода на делото от страна на жалбоподателя. С оглед изложеното- се установява по безспорен начин, че за консумацията си проверяващите са направили плащане в брой, при което не им е предоставена касова бележка. За обективната истина- следва да се черпят данни и от обстоятелствата по времена проверката като например поведението на служителите – това, че управителят на обекта К. без възражения е подписала протокола. Изложеното е правна възможност, но ако същата е считала поръчката за незавършена – логично е да изрази по някъв начин този си позиция. Ето защо доводите, че не е установено от проверяващите дали клиентът не е продължил консумацията си, поради което задължение за издаване на фискална бележка следва да възникне едва след приключването ѝ, са несъстоятелни. Задължението на търговеца за издаването ѝ е обвързано с извършеното плащане по продажбата, каквото в случая е направено, и е без значение дали потребителят е напуснал обекта или е продължил консумацията си, а и не се представят доказателства от жалбоподателя в този смисъл. Всъщност в жалбата се излагат само предположения за възможна хипотеза, в която клиентът продължава консумацията си, като никъде не се твърди, че настоящият случай е именно такъв.

С оглед това и СЪДЪТ намира, че е изпълнен съставът на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС - нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. При положително установяване на предпоставките от хипотезата на тази норма органът действа при обвързана компетентност и е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможност за преценка дали да наложи мярката. При условията на оперативна самостоятелност органът извършва преценка относно нейния срок. В тази връзка на съдебен контрол подлежи съответствието на акта с целта на закона и спазването на пределите на оперативната самостоятелност като част от проверката за издаване на административния акт при

правилно приложение на материалния закон.

Не се констатира релевираното от жалбоподателя нарушение на административно-производствените правила, изразяващо се в липса на мотиви конкретно относно продължителността на срока. В настоящия случай с оспорваната заповед е постановено запечатване на обекта за срок от 14 дни. Касателно срока на наложената ПАМ-ответникът е изложил подробни мотиви, които напълно се споделят от настоящия съдебен състав. В тази връзка в мотивите на заповедта са изложени аргументи относно значимостта на охраняваното обществено отношение, както и че неизпълнението на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС от страна на търговците винаги води до негативни последици за фиска, тъй като в резултат от него не се отчитат приходи и по този начин се стига до отклонение от данъчно облагане. Конкретно продължителността на срока не е максимална и е обвързана с начина и вида на организиране на отчетността в обекта. Ответникът е приел, че след като търговецът извършва продължително стопанска дейност и е запознат с конкретните изисквания и начина на организация на същата, и въпреки това е допуснал и извършил административното нарушение, то създадената от него организация в този търговски обект няма за цел и не води до изпълнение на установените регламенти. Изложените мотиви съответстват на установените фактически обстоятелства и се споделят от настоящия състав. Безспорно е, че макар в обекта да е функционирало фискално устройство, за процесната покупка не е издадена касова бележка, като в същото време жалбоподателят е получил плащане в брой. Както е посочил административният орган, действията на търговеца не могат да бъдат оправдани с непознаване на нормативните изисквания за дейността. Освен това, видно е, че в обекта е установено и друго нарушение –разминаване между отчетена и фактически установена касова наличност, което от своя страна е индичия за тенденция към нарушаване на обществените отношения по коректно отчитане на продажбите в обекта, съответно по установяването и плащането на свързаните с тях данъчни задължения на търговеца.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че органът не е обсъдил конкретиката на случая в светлината на правилното индивидуализиране на срока на наложената мярка. Относно стойността на конкретната покупка органът е посочил, че той е без значение в случая, тъй като поради естеството си нарушението винаги води до засягане на интереса на фиска, което е определящо и за по-високата му обществена опасност. На следващо място, не е съществено нарушение, както и изобщо нарушение това, че в мотивите на заповедта не е посочено защо има риск от извършване на друго нарушение от търговеца, доколкото подобен извод може да бъде направен с оглед поведението на субекта, обектът е действащ и е отворен за потребители. Не е нарушение и защото законодателят не го е въздигнал като предпоставка за постановяването на заповедта. Когато се борави с категорията „риск“ самите критерии за оценяването му не могат да бъдат обективни, а хипотетични макар и на база на обективни предпоставки.

На следващо място, СЪДЪТ намира, че в конкретния случай налагането на ПАМ съответства на целта на закона -чл. 146, т. 5 от АПК. Прилагането на ПАМ има за цел да предотврати и преустанови административните нарушения, както и вредните последици от тях, какъвто именно е преследваният с нея резултат затваряне на обекта и препятстване извършването на други такива нарушения, които биха довели до вреди за фиска, следователно и за обществения интерес. Както беше посочено, докато обектът е отворен за потребители, не може да се изключи вероятността търговецът да

продължи линията си на осъществяването на поведението и да извърши нарушения на фискалната дисциплина, поради което е оправдано налагането на мярката. За последното се съобразява и че продължителността на срока цели да създаде организация и навици у търговеца да спазва данъчната дисциплина, както е посочено в мотивите на заповедта, а не единствено да има санкционно действие, който елемент от друга страна не може да се игнорира предвид това, че обектът няма да работи, но не е целта на мярката в това производство.

Съдът намира, че не е нарушен принципът за съразмерност, визиран в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК, съгласно който се забранява постановяването на актове от административните органи, които засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, и когато причиняват вреди явно несъизмерими с тази цел. Сроктът в случая е определен около средния такъв, визиран в нормата на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, поради което не се явява прекомерен или несъответен на преследваната с мярката цел, а именно предотвратяване извършването на други нарушения, с които е вероятно да бъде ощетен обществен интерес.

По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли законосъобразно запечатване на обекта. Тъй като в случая забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, който е запечатан за извършено нарушение. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази част.

С оглед всичко гореизложено, СЪДЪТ намира, че оспорваната ЗНПАМ №ФК-С454-0036431 от 23.03.2020г. е законосъобразна – издадена е от компетентен орган в предписаната от закона форма, като съдържа правни и фактически основания за нейното издаване, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон, като същата съответства и на целта на закона.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, с оглед сравнително малката правна и фактическа

сложност на делото, ще следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер от 150 лева.

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, ПЪРВО ОТДЕЛЕНИЕ, 47 СЪСТАВ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна **ЖАЛБАТА** на [фирма] **СРЕЩУ ЗАПОВЕД** за налагане на принудителна административна мярка №ФК-С454-0036431 от 23.03.2020г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности – С.“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция за приходите, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.„а“ от ЗДДС на [фирма] е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект – ресторант, находящ се в [населено място], [улица], и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС на Република България чрез Административен съд София-град.

СЪДИЯ: